

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 22. oktober 2020

Sag 43/2020

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Claus Bonnez, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Sønderborg den 12. september 2019 (K01-3443/2019) og af Vestre Landsrets 3. afdeling den 10. marts 2020 (S-1920-19).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jon Stokholm, Poul Dahl Jensen, Michael Rekling, Jens Kruse Mikkelsen og Jørgen Steen Sørensen.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om formildelse og frifindelse for udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af straffen og i øvrigt stadfæstelse.

Supplerende retsgrundlag

Udlændingeloven indeholder i §§ 1-3 bestemmelser om ret til indrejse og ophold i Danmark for bl.a. statsborgere i EU-lande. Lovens § 3 a vedrører ret til indrejse og ophold for udlændinge med indrejseforbud. Bestemmelsen har følgende ordlyd (lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019 med senere ændringer):

”§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt.

nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.”

Nærmere retningslinjer om udstedelse af visum fremgår af Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning nr. 10182 af 17. december 2018 om behandling af ansøgninger om visum til Danmark (visumvejledningen). I vejledningens pkt. 5.6.1 om tilfælde, hvor ansøgeren er udvist med indrejseforbud, hedder det bl.a.:

”Er ansøgeren udvist ved dom med indrejseforbud for bestandig, kan visum alene udstedes i helt ekstraordinære tilfælde. Til sådanne ansøgere kan der ikke udstedes visum i de første to år efter udrejsen, medmindre ansøgerens tilstedeværelse i Danmark er bydende nødvendig, f.eks. ... ved akut alvorlig sygdom hos en herboende ægtefælle eller barn, og hvor hensynet til den herboende afgørende taler for udstedelse af visum til den udviste ansøger.”

Anbringender

T har ikke for Højesteret gentaget sit anbringende vedrørende anvendelse af straffelovens § 14. Han har i øvrigt anført navnlig, at der er grundlag for efter straffelovens § 83 at fravige minimumsstraffen i udlændingelovens § 59 b, stk. 2. Han indrejste i Danmark, fordi han troede, at hans kæreste var dødeligt syg af kræft. Han ville tage sig af hende og parrets børn.

Hvis straffelovens § 83 ikke kan finde anvendelse, er straffen under alle omstændigheder for streng. Landsrettens dom må forstås således, at det er tillagt afgørende betydning, at han tidligere fem gange er straffet for ulovlig indrejse i Danmark. Det kan imidlertid ikke udledes af forarbejderne til strafskærpsen i 2019, at straffen i gentagelsestilfælde skal være strengere end efter hidtidig praksis, udover hvad der følger af den nye minimumsstraf. Straffen på 1 år og 2 måneder i byrettens dom stemmer bedre med praksis på området.

Betingelserne for udvisning er ikke opfyldt. Han er unionsborger og har været i Danmark i en stor del af sit liv. Han har kæreste og børn i Danmark og taler flydende dansk. Der kan kun fastsættes indrejseforbud for en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at minimumsstraffen for overtrædelse af udlændingelovens § 59 b, stk. 2, er fængsel i 1 år, og at straffen ifølge bestemmelsens forarbejder forudsættes skærpet i gentagelsestilfælde. T er tidligere straffet fem gange for overtrædelse af

indrejseforbud, og det er en yderligere skærpende omstændighed, at han indrejste 14 dage efter at være løsladt og udsendt af Danmark. Straffen bør skærpes til fængsel i 1 år og 8 måneder, og der er i hvert fald ikke grundlag for formildelse. Der er herunder ikke grundlag for at anvende straffelovens § 83. Han kunne have ansøgt om visum til at komme til Danmark.

Udlændingelovens betingelser for udvisning er opfyldt, og hverken reglerne i EU's opholdsdirektiv eller artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention er til hinder for udvisning. T er kontinuerligt straffet for grov kriminalitet og flere gange udvist af Danmark, herunder med indrejseforbud for bestandig, og hans adfærd udgør en reel, umiddelbar og alvorlig trussel. Han blev i 2009 udvist af Danmark for bestandig og har ikke siden haft et lovligt opholdsgrundlag. Proportionalitetshensyn er ikke til hinder for udvisning.

Højesterets begrundelse og resultat

T er ved landsrettens dom fundet skyldig i overtrædelse af udlændingelovens § 59 b, stk. 2, og straffet med fængsel i 1 år og 6 måneder samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år. For Højesteret angår sagen spørgsmål om strafudmåling og udvisning.

Efter udlændingelovens § 59 b, stk. 2, straffes ulovlig indrejse omfattet af bestemmelsen med fængsel fra 1 år indtil 3 år. Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at straffen forudsættes skærpet i gentagelsestilfælde, men der er ikke i forarbejderne taget nærmere stilling til, hvor meget straffen skal skærpes i sådanne tilfælde.

T er tidligere straffet fem gange for overtrædelse af indrejseforbud. Højesteret finder, at straffen i et 6. gangstilfælde som det foreliggende som udgangspunkt bør fastsættes til fængsel i 1 år og 6 måneder. Da der ikke i sagen foreligger omstændigheder, som kan begrunde, at dette udgangspunkt fraviges, tiltræder Højesteret, at straffen er fastsat til fængsel i 1 år og 6 måneder.

Af de grunde, som landsretten har anført, tiltræder Højesteret endvidere, at T er udvist med indrejseforbud i 12 år, og at dette ikke berører udvisningen for bestandig som fastsat ved Østre Landsrets dom af 11. juni 2009.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

T har fortsat været fængslet under anken.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.